

BIULETYN

SYNDYKATU DZIENNIKARZY WARSZAWSKICH

Nr 1—2(6)

7 luty 1938 r.

Rok II

ZJAZD ZARZĄDU GŁÓWNEGO FIJ

Na posiedzeniu Prezydium Międzynarodowej Federacji Dziennikarzy (FIJ) odbytym w Paryżu w dniu 20 listopada 1937 r. ustalono daty i prowizoryczny program Zjazdu Zarządu Głównego FIJ w Polsce.

Delegaci oficjalni i nieoficjalni — łącznie około 80 osób — przybędą do Krakowa w niedzielę dnia 22 maja rb. wieczorem. Obrady rozpoczną się w dniu 23 maja rb. rano i z przerwami, w czasie których uczestn. Zjazdu zwiedzą Kraków i okolice, potrwają do południa 25 maja rb. Następnie wszyscy uczestnicy Zjazdu udadzą się do Warszawy, gdzie spędzą czas do wieczora dnia 27 maja rb. Zamknięcie uroczyste Zjazdu odbędzie się w Warszawie. Dzień 28 maja rb. poświęcony będzie na zwiedzanie Gdyni, skąd uczestnicy Zjazdu rozjadą się.

W związku ze Zjazdem FIJ Zarząd SDW rozesłał do Koleżanek i Kolegów poniższy apel:

W końcu maja br. w Krakowie, Warszawie, i Gdyni gościć będą delegaci Zarządu FIJ (Międzynarodowej Federacji Dziennikarskiej). W dniach 25 i 26 maja 80 do 100 osób uczestników Kongresu FIJ podejmować będą organizacje dziennikarskie w Warszawie. W programie przyjęcia przewidywane są wycieczki po mieście i okolicy.

Zarząd Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich zwraca się do Koleżanek i Kolegów, władających obcymi językami, by zechcieli zgłaszać swe kandydatury na kierowników wycieczek i do współdziałania z Zarządkiem SDW w przyjęciu zagranicznych gości. Zgłoszenia komunikować należy sekretariatowi Syndykatu.

UKŁAD ZBIOROWY MIĘDZY ZWIĄZKIEM DZIENNIKARZY RP i ZWIĄZKIEM WYDAWCÓW

UCHWAŁA ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZDRP W DN. 6.I.1938

Na posiedzeniu, odbytym w dniu 6 stycznia 1938 r. Zarząd Główny ZDRP po wysłuchaniu sprawozdania Wydziału Wykonawczego o rokowaniach ze Związkiem Wydawców i przeprowadzonej nad tym sprawozdaniem dyskusji, stwierdził:

1) Przyjęty na posiedzeniu Zarządu Głównego w dniu 14 listopada 1937 r. projekt ustawy dziennikarskiej wpłynął na inicjatywę czynników rządowych i wydawniczych w kierunku unormowania praw i obowiązków zawodu dziennikarskiego.

2) Trwając przy zasadzie ustawowego uregulowania tych spraw, Zarząd Główny uznaje, że byłoby z korzyścią dla zawodu dziennikarskiego stworzenie przed wydaniem ustawy okresu przejściowego, w którym postanowienia projektu Związku byłyby poddane próbie życia. W tym okresie postulaty zawodu dziennikarskiego ustalone przez Związek powinny być uregulowane umową zbiorową między Związkiem Dziennikarzy i Związkiem Wydawców, opartą na istniejącym tytule ustawowym.

Umową taką mają m. i. być objęte następujące postulaty:

a) w wydawnictwach podlegających umowie zatrudnia się tylko dziennikarzy zarejestrowanych z dopuszczeniem aplikantów w określonym stosunku procentowym,

b) dodatkowe zabezpieczenie dziennikarzy na wypadek braku i niezdolności do pracy, starości oraz z innych przyczyn, a także zabezpieczenie wdów i sierot po dziennikarzach, niezależnie od obowiązujących norm ustawowych.

3) Podejmując propozycję Związku Wydawców w sprawie zawarcia umowy zbiorowej, Zarząd Główny udziela Wydziałowi Wykonawczemu pełnomocnictwa do podpisania preliminarzowego protokołu umowy w terminie do 15 stycznia br. i do poczynienia dalszych potrzebnych kroków wobec czynników rządowych i Związku Wydawców.

4) Definitywna umowa z terminem 3-letnim (do końca 1940 r.) powinna być podpisana do 30 stycznia br.

OŚWIADCZENIE MIN. KOŚCIAŁKOWSKIEGO W DN. 14.I.1938

Na posiedzeniu komisji budżetowej Sejmu w dn. 14.I.1938 podczas dyskusji nad budżetem Min. Opieki Społecznej poseł Walewski zwrócił się do p. Ministra Opieki Społecznej Mariana Zyndram-Kościałkowskiego z zapytaniem o losy projektu ustawy o zawodzie dziennikarskim.

Min. Kościałkowski udzielił w tej sprawie następującej odpowiedzi:

„Rząd przywiązuje dużą wagę do uregulowania tej sprawy. Projekt ustawy został już opracowany. Powstrzymałem się jednak od wniesienia jej na Radę Ministrów, a to z tego względu, że wydawcy prosili mnie, aby dać im czas do bezpośredniego porozumienia się z dziennikarzami. Chcąc się przyczynić do tego porozumienia, zgłosiłem się odczołżić sprawę na pewien czas. Termin ten upłynął, jednak nie wykorzystałem swych uprawnień, a to dlatego, że doszły mnie wiadomości ze strony obu organizacji, iż są one w trakcie pertraktacji o zawarcie umowy zbiorowej o tekście w zasadach swich analogicznym do proponowanej ustawy”.

UCHWAŁA ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZDRP W DN. 30.I.1938

Dn. 30 stycznia 1938 r. odbyło się posiedzenie Zarządu Głównego Związku Dziennikarzy RP przy udziale przedstawicieli wszystkich Syndykatów.

Po uczczeniu pamięci zmarłego b. prezesa Związku red. B. Koskowskiego przewodniczący kol. ścieżyński zakomunikował, że w myśl pełnomocnictwa udzielonego przez Zarząd Wydziałowi Wykonawczemu na posiedzeniu w dniu 6 stycznia 1938 r., delegaci Wydziału Wykonawczego w dniu 29 stycznia parafowali wspólnie z przedstawicielami Związku Wydawców umowę zbiorową.

Następnie wiceprezes Związku kol. Giełżyński zreferował obszernie sprawę umowy zbiorowej, podając najpierw motywy, przemawiające za okresem próbnym, jakim będzie umowa, a następnie przedstawiając poszczególne postanowienia tej umowy. Umowa jako wynik porozumienia dwóch stron jest kompromisem, stanowi ona jednak ważny moment w życiu zawodowym dziennikarstwa polskiego i zapewnia jego członkom szereg poważnych korzyści, tamując dostęp do pracy dziennikarskiej elementom nieprzygotowanym, obniżającym jej poziom.

Po dyskusji, w której zabierali głos wszyscy członkowie Zarządu Głównego, uchwalono wspólny wniosek Wydziału Wykonawczego i przedstawicieli Syndykatu Dziennikarzy Wileńskich, upowazniającego Wydział Wykonawczy do podpisania w imieniu Związku umowy zbiorowej w brzmieniu, zreferowanym przez red. Giełżyńskiego i rozdany członkom Zarządu w odbitkach.

Przeciw powyższemu wnioskowi głosowali dwaj przedstawiciele Syndykatu Dziennikarzy Krakowskich, przedstawiciele Syndykatu

Dziennikarzy Łódzkich wstrzymali się od głosowania, składając w tej sprawie wyjaśniające oświadczenie.

Następnie wszystkimi głosami przeciw jednemu wstrzymującemu się uchwalono wniosek kol. Bazylewskiego, wyrażający uznanie i podziękowanie kol. kol. Giełżyńskiemu, Grosterowi i Wierzyńskiemu, którzy w imieniu Związku prowadzili rokowania w sprawie ustawy dziennikarskiej, a następnie umowy zbiorowej.

PODPISANIE UKŁADU ZBIOROWEGO

Dnia 31 stycznia r. b. o godz. 9 wieczorem odbyło się w lokalu Związku Wydawców (Zgoda 8) podpisanie umowy zbiorowej. Podpisy złożyli: z ramienia Związku Wydawców pp. Mrozowski, Krzywoszewski, Biega, Lewandowski, Niklewicz i Kaulzik, — z ramienia Związku Dziennikarzy kol. kol. ścieżyński, Giełżyński, Wierzyński, Kozłowski i Grostern.

Dnia 1 lutego o godz. 10 m. 45 delegacja Związku Wydawców i Związku Dziennikarzy była przyjęta przez ministra opieki społecznej M. Kościłkowskiego, którego zawiadomiła o fakcie podpisania umowy i prosiła o nadanie jej mocy obowiązującej na obszarze całego państwa w myśl ustawy o umowach zbiorowych z 1937 r. P. minister oświadczył, że w ciągu trzech dni zbada przedłożony mu tekst umowy i następnie porozumie się z przedstawicielami obydwu związków co do ewentualnych poprawek. P. minister przyjął oświadczenie delegacji, że umowa ma zastąpić na okres jej trwania ustawę i dostarczy w tym czasie życiowego materiału dla ustawowego uregulowania w przyszłości praw i obowiązków zawodu dziennikarskiego. (P. Red. Tekst umowy ogłoszony będzie po nadaniu jej mocy obowiązującej przez P. Min. Opieki Społecznej).

KOMISJA ORZEKAJĄCA ZW. WYDAWCÓW I ZW. DZIENNIKARZY

W połowie stycznia 1937 r. odbyło się zebranie prezydiów Związku Dziennikarzy i Zw. Wydawców. Na zebraniu ustalono skład Komisji Orzekającej Związku wydawców i Związku dziennikarzy.

Z ramienia Związku wydawców do Komisji powołani są: pp.: Bolesław Biega (Wieszcór Warszawski), Henryk Butkiewicz (wydawnictwa Domu Prasy), Stefan Krzywoszewski (Prasa), Stanisław Majewski (Goniec Warszawski), Mieczysław Niklewicz (Wydawnictwa Narodowe), Konrad Olchowicz (Kurier Warszawski) i pik Adam Rudnicki (Polska Zbrojna); z ramienia Związku dziennikarzy RP pp.: Zygmunt Berezowski (Warszawski Dziennik Narodowy), Witold Giełżyński (IKC), dr Tadeusz Głuziński (ABC), Ryszard Flestrzyński (Kurier Poranny), Zygmunt Piotrowski (Robotnik), Mieczysław Starzyński (Gazeta Polska) i Antoni Wiczorkiewicz (d. Dziennik Poran.).

Na mocy uchwały, powziętej na zebraniu przedstawicieli Związku Dziennikarzy RP i Polskiego Związku Wydawców Dzienników i Czasopism oraz wydawców i naczelnych redaktorów dzienników warszawskich, Komisja Orzekająca Związku Wydawców i Związku Dziennikarzy ma za zadanie orzekanie w sprawach, dotyczących wyroków w polemikach prasowych między wydawnictwami i dziennikarzami. W orzeczeniach swych Komisja opierać się będzie na zasadach, uchwalonych przez wspomniane wyżej zebranie.

Biuro komisji orzekającej mieści się w lokalu polskiego Związku wydawców dzienników i czasopism przy ul. Zgoda 8 m. 4 w Warszawie. (P. Red. Zasady obowiązujące i regulamin Komisji Orzekającej zamieszczony jest w Nr 5 „Biuletynu SDW. r. 1937”).

ZALATWIENIE KONFLIKTU NA TERENIE PARLAMENTU

Na podstawie uchwały Walnego Zjazdu i mandatu udzielonego przez Klub Sprawodawców Parlamentarnych, Wydział Wykonawczy ZDRP zajął się załatwieniem znanego konfliktu na terenie Izby Ustawodawczej, który spowodował trudności w pełnieniu parlamentarnej służby sprawodawczej dla jednego z wydawnictw.

W rezultacie kroków podjętych przez Wy-

dział Wykonawczy ZDRP w dniu 1 grudnia 1937 r. ukazał się następujący komunikat Biura Sejmu i Senatu:

— Delegacja Związku Dziennikarzy RP w osobach: red. red. ścieżyńskiego, Wierzyńskiego, Kozłowskiego i Bestermana była przyjęta przez Panów Marszałków Senatu A. Frystora i Sejmu St. Cara. Delegacja przedstawia stanowisko Związku Dziennikarzy RP w spra-

wie dziennikarskiej służby sprawozdawczej na terenie Izby Sprawozdawczych. Panowie Marszałkowie w odpowiedzi powołali się na swoje oświadczenie, w którym stwierdzili, że ocenianą należyć znaczenie prasy w życiu publicznym i uznają konieczność zarówno jej niezawisłości jak i zapewnienia prawa swobodnej, ale rzeczowej krytyki, która — o ile chodzi o służbę sprawozdawczą w Parlamencie — powinna być połączona z obowiązkiem obiektywnego informowania opinii publicznej.

Do powyższego oświadczenia Panowie Marszałkowie dodali, że w ciągu ich urzędowania nie było zatargu między Izbami Sprawozdawczymi i ich władzami a dziennikarzami i ich organizacjami. Wystąpienie podczas poprzedniej sesji przeciw jednemu z wydawnictw nie zmienia stosunku Marszałków Izby do stanu dziennikarskiego jako całości.

Panowie Marszałkowie potwierdzili dotychczasowe uprawnienia Klubu Sprawozdawców Parlamentarnych i oświadczyli, że wszyscy jego członkowie będą korzystali z ułatwień opartych na dotychczasowej praktyce i tradycji. Z uwagi na to, że Związek Dziennikarzy RP i Syndykat Dziennikarzy Warszawskich mają swoją siedzibę w gmachu Sejmu, Panowie

Marszałkowie stwierdzili, że członkowie Związku Dziennikarzy RP mają swobodny dostęp do lokalu w sprawach organizacyjnych.

W dniu 29 grudnia rb. Wydział Wykonawczy ZDRP otrzymał od Klubu Sprawozdawców Parlamentarnych następujące pismo: — W odpowiedzi na pisma WPanów z dnia 10.XII. br. pozwalamy sobie wyrazić nasze gorące podziękowanie za łaskawie podjętą i uwieńczoną pomyślnym rezultatem interwencję co do przywrócenia dotychczasowego stanu na terenie sejmowym i zapewnienia prasy swobodnego informowania o działalności Izby Sprawozdawczych.

Ogłoszony przez PAT komunikat o wynikach tej interwencji, zdaniem naszym, całkowicie zaspakaja interesy Klubu Sprawozdawców Parlamentarnych, a tym samym wyczerpuje ostatecznie całą sprawę. —

Na posiedzeniu odbytym w dniu 6 stycznia 1938 r. Zarząd Główny ZDRP przyjął do wiadomości sprawozdanie Wydziału Wykonawczego ZDRP o sposobie załatwienia konfliktu na terenie Izby Sprawozdawczych i uznał sprawę za zamkniętą.

Z ZARZĄDU SYNDYKATU DZIENNIKARZY WARSZAWSKICH

Dnia 13 grudnia r. u. odbyło się posiedzenie Zarządu Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich, na którym załatwiono 16 punktów porządku dziennego.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego Zarząd Syndykatu uczcił pamięć zmarłych kolegów członków SDW śp. Karola Hoffmana i śp. Władysława Zielińskiego.

Zarząd m. i. postanowił wydać oświadczenie publiczne w związku z niektórymi ustępami zeznań prezydenta miasta Warszawy p. St. Starzyńskiego w sprawie stosunków pomiędzy poprzednim Magistratem a Klubem Spr. Samorządowych (Oświadczenie podajemy oddzielnie).

Wykonując uchwałę poprzedniego posiedzenia, Zarząd Syndykatu wysłuchał referatu kol. Jastrzębskiego, delegata dziennikarzy radiowych, w sprawie konkurencji radia dla pism codziennych. Referat postanowiono przesłać do wiadomości Syndykatowi Wielkopolskiemu, który powziął w powyższej sprawie uchwałę.

Zarząd przyjął do wiadomości sprawozdanie prezesa Grosterna ze stanu rokowań przedstawicieli ZDRP z przedstawicielami władz o ustawę dziennikarską oraz ze Związkiem Wydawców o umowę zbiorową.

Zarząd przyjął do wiadomości komunikat kancelarii Sejmu i Senatu o zlikwidowaniu zatargu na terenie Klubu Sprawozdawców Parlamentarnych. (Komunikat podajemy oddzielnie).

Zarząd postanowił Wiecejór Prasy urządzić w dniu 1 lutego 1938 w Lokalu Admii, przyjął wnioski skarbnika w sprawach finansowych oraz rozważył wnioski Komisji Kwalifikacyjnej.

*

Dnia 17 stycznia r. b. odbyło się posiedzenie Zarządu SDW, na którym załatwiono 10 punktów porządku dziennego.

W związku z przyjazdem do Polski delegatów FIJ postanowiono wyłonić komitet przyjęcia, który się zajmie kolegami zagranicznymi w czasie ich pobytu w Warszawie. Postanowiono wezwać kolegów wladających językami obcymi o współdziałanie w pracach wyższego komitetu.

Zarząd przyjął do wiadomości sprawozdanie kol. Nowakowskiego z ostatniego posiedzenia Zarządu Głównego ZDRP. W związku z projektowaną umową zbiorową Zarząd przyjął poprawki do poszczególnych artykułów umowy, o których uwzględnienie postanowiono zwrócić się do Komisji Zawodowej ZDRP.

Zarząd postanowił zwrócić się do Wydziału Wykonawczego ZDRP w sprawie zachowania się przedstawiciela Komisariatu Rządu wobec jednego z członków SDW.

Przyjęto do wiadomości sprawozdanie przewodniczącego Komisji Dochodów Niestających kol. Romera w sprawie Wieczoru Prasy w Admii.

Zarząd zapoznał się z treścią uchwały Wydziału Wykonawczego ZDRP na sprawie wcześniejszego zwołania dorocznego Walnego Zgromadzenia SDW; Zarząd postanowił utrzymać normalny termin zwołania Walnego Zgromadzenia, prezydent zaś polecił porozumieć się z Wydz. Wyk. ZDRP w sprawie terminu Walnego Zjazdu Zw. Dz. R. P.

Przyjęto do wiadomości sprawozdanie kol. Boskiego przewodniczącego delegacji Zarządu SDW do Spółdzielni Dziennikarskiej o działalności Spółdzielni.

Przyjęto do wiadomości sprawozdanie kol. Zyglańskiego w sprawie ewentualnego uruchomienia lokalu klubowego.

Przyjęto wnioski Komisji Kwalifikacyjnej.

OŚWIADCZENIE SDW

W SPRAWIE STOSUNKÓW POMIĘDZY B. MAGISTRATEM A KLUBEM SPRAWOZDAWCÓW SAMORZĄDOWYCH

Zarząd Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich na posiedzeniu w dniu 13 grudnia r. ub. postanowił ogłosić następujące oświadczenie:

W zeznaniach prezydenta m. st. Warszawy p. Starzyńskiego w procesie przeciwko

p. Władysławowi Studnickiemu znalazł się m. i. ustęp, dotyczący rzekomych wypłat czynionych jakoby ongiś przez władze miejskie dziennikarzom. Ten ustęp zeznań p. Juliana Bałbińskiego w „Merkurjuszu Polskim” zaopatrzył

w komentarz wymierzony przeciwko Syndykazowi Dziennikarzy Warszawskich. Wobec tego Syndykat Dziennikarzy Warszawskich stwierdził, że w ciągu października, listopada, grudnia 1934 r. i w styczniu 1935 r. przeprowadzał bardzo skrupulatnie szczegółowe i długotrwałe badania celem wyjaśnienia, czy członkowie Klubu Sprawozdawców Samorządowych kiedykolwiek otrzymywali sumy z funduszy dyspozycyjnych Magistratu. W wyniku tego badania Zarząd SDW stwierdził, że nie posiada żadnych danych dla skierowania do Sądu sprawy przeciw komukolwiek z członków Klubu Sprawozdawców Samorządowych.

W trakcie tych badań Zarząd Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich uzyskał m. i. następujące wyjaśnienia. P. prezydent Starzyński w rozmowie z prezesem i wiceprezesem Syndykatu, przeprowadzonej dnia 6 października 1934 r., na zapytanie: Czy prawdą jest, że jakaś komisja Magistratu natknęła się na sprawę sum, wypłacanych przez Magistrat dziennikarzom, oświadczył: „I do mnie dotarły takie pogłoski. Polecilem sprawdzić wydatkowanie funduszy dyspozycyjnych z czasów moich poprzedników, ale nie natrafiono na żadne ślady, któreby te pogłoski potwierdzały. Muszę dodać — mówił dalej p. prezydent Starzyński, — że osoby dysponujące funduszami dyspozycyjnymi nie są obowiązane do przedkładania dowodów co do sposobu wydatkowania tych sum”.

B. wiceprezydent p. Tadeusz Szpotański na zapytanie przedłożone mu na piśmie: „Czy za czasów urzędowania Pana Prezydenta w Zarządzie Miejskim m. st. Warszawy istniał fundusz dla wypłacania stałych lub doraźnych sum dziennikarzom, należącym do Klubu Sprawozdawców Samorządowych za przychylne dla

Magistratu oświetlenie na lamach prasy gospodarki miejskiej” — odpowiedział dosłownie i na piśmie: „Za czasów mego urzędowania w Zarządzie Miejskim m. st. Warszawy nie istniał żaden fundusz dla wypłacania ani stałych ani doraźnych sum dziennikarzom, należącym do Klubu Sprawozdawców Samorządowych”.

Poza tym w czasie badania złożyli zeznania b. naczelnik wydziału ogólnego p. Franciszek Herbst, urzędnicy wydziału prasowego Zarządu m. st. Warszawy pp. Bida, Kossowski, Leńczycki, Sierosiński i kilku dziennikarzy. Ze wszystkich złożonych zeznań wynikało, że nikt nie konkretnego o żadnych sumach wypłacanych dziennikarzom z Klubu Sprawozdawców Samorządowych nie wie.

Wobec tego twierdzimy stanowczo, że Zarząd SDW uczynił wszystko, co było w jego mocy i w zakresie jego możliwości, by w należyty sposób wyswietlił sprawę pogłosek o funduszach, wypłacanych rzekomo dziennikarzom miejskim. Pogłoski te nie znalazły urzędowego potwierdzenia w żadnym z dochodzeń prowadzonych kiedykolwiek przez kompetentne władze sądowe. Nie wątpimy, że gdyby władze te natrafiły na jakikolwiek ślad tego rodzaju nadużycia, nie omisszałyby ujawnić faktu i nadać właściwego biegu sprawie.

Boższczenia więc niesprawdzonych plotek i pogłosek o rzekomych przekupstwie dziennikarzy - sprawozdawców miejskich uważamy za oszczerstwo i zgodnie z tym skierowaliśmy na drogę sądową sprawę przeciwko p. Babińskiemu, redaktorowi „Merkurjusza Polskiego” za artykuł, zamieszczony w numerze z czerwca 1937 r., a zawierający twierdzenie bezpodstawne usiłując zniesiać Syndykat Dziennikarzy Warszawskich w opinii publicznej.

RUCH CZŁONKÓW

1. CZŁONKOWIE PRZYJĘCI

Zarząd Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich przyjął na członków następujących kolegów:

na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 1937 r.: Henryka Piernikarza („Czas”), Zofię Stulgińską („KAP”), Antoniego Kopere („Dom Prasy”), Stanisława Ciesielczuka („Dom Prasy”), Zdzisława Bronclę („Wieczór Warszawski”), Ignacego Kozielowskiego („Wieczór Warszawski”);

na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 1938 r.: Alinę Orzechowską („Wieczór Warszawski”); na tymże posiedzeniu Zarząd SDW postanowił przepisać do Syndykatu Warszawskiego: Włodzimierza Jampolskiego („Dziennik Ludowy”) z Syndykatu Lwowskiego, Władysława Mergla („PAT”) z Syndykatu Wileńskiego, Jerzego Chłodzińskiego („Kurier Poranny”) z Syndykatu Wielkopolskiego i Klemensa Dunin-Kępczyka („ATE”) z Syndykatu Krakowskiego.

2. KANDYDACI NA CZŁONKÓW

Zgodnie z art. 9 statutu Związku Dziennikarzy RP Zarząd SDW przesłał do Wydziału Wykonawczego ZEDP kandydatury następujących kolegów, którzy po odbyciu okresu aplikacji zgłosili się na członków Syndykatu:

dnia 13 grudnia 1937 r.: Józefa Jatczyka („Nowa Prawda”), Stefana Gostomskiego („Kurier Czerwony”), Bronisława Kowalskiego („PAT”);

dnia 17 stycznia 1938 r.: Jerzego Włockowskiego („Warszawski Dziennik Narodowy”).

3. APLIKANCI PRZYJĘCI

Zarząd SDW w dniu 13 grudnia 1937 r. przyjął na aplikantów następujących kolegów: Wandę Kalinowską („Kurier Czerwony”), Władysława Wachę („Dzień Dobry”), Leona Wróblewskiego („PAT”) i Ryszarda Soszyńskiego („Kurier 5 Groszy”).

4. KANDYDACI NA APLIKANTÓW

Kandydatury na aplikantów SDW zgłosiłi koledzy: Antoni Czajkowski („Nowa Prawda”), Stanisław Chudoba („Dziennik Ludowy”), Natalia Zarembina („Dziennik Ludowy”), Rafal Praga („Dziennik Ludowy”), Anna Mitzner („Dziennik Ludowy”), Alina Bogucka („Dzień Dobry”), Stefan Alfred Wójcik („Polska Zbrojna”), Henryk Szpigiel („Nowa Prawda”), Jan Małewski („Nowa Prawda”), Antoni Marczyński („Nowa Prawda”) Zbigniew Jerzy Konarski („Czas”), Mieczysław Paczosa („PAT”), Kazimierz Jabłowski („Polskie Radio”), Andrzej Szklarski („Mały Dziennik”), Zofia Hejniczek („Nowa Prawda”), Kazimierz Wagner („Gazeta Polska”), Zdzisław Morawski („Czas”).

U w a g a: Koledzy, którzy w sprawie powyżej wymienionych zgłoszeń na członków oraz aplikantów SDW mają jakikolwiek zastrzeżenia lub uwagi, proszeni są o złożenie ich w Prezydium Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich.

O SPRAWACH DZIENNIKARSKICH W SEJMIE I W SENACIE

Dnia 21 grudnia 1937 r. odbyło się posiedzenie komisji budżetowej Sejmu, na którym rozważano budżet Prezydium Rady Ministrów. W czasie dyskusji poszczególni posłowie poruszyli niektóre sprawy, dotyczące dziennikarstwa.

O PRAKTYKACH KONFISKACYJNYCH

Pos. Walewski omówił trudne warunki, w jakich pracuje prasa, podniósł, że od czasu audyencji przedstawicieli prasy u p. Premiera Składkowskiego (patrz Biuletyn SDW Nr 5) wiele w stosunkach między władzami i prasą zmieniło się na lepsze, specjalnie zwrócił uwagę na praktyki konfiskacyjne oraz na konieczność wydania ustawy prasowej. M. i. mówca oświadczył co następuje:

„Przepisy o konfiskatach prasowych wydawane przez władze centralne są może w wielu wypadkach słuszne, ale wykonanie ich przez organy cenzorskie na dole staje się w wielu wypadkach absurdem. Jedną z przyczyn tego stanu rzeczy, przyczyną najważniejszą jest niewątpliwie brak ustawy prasowej i dlatego w dziedzinie konfiskat dzieją się wciąż różne cudeńka. Dla przykładu przytoczę dwa wypadki, jakie ostatnio miały miejsce. W jednym z pism warszawskich sympatyzującym z OZN ukazała się wzmianka o działalności tego Obozu na terenie stolicy. Wzmianka była zredagowana obiektywnie, ale przychylnie dla Obozu. Komisariat Rządu notatkę tę skonfiskował. Gdy zdumiona redakcja zapytywała o powód konfiskaty, otrzymała odpowiedź, że wzmianka została skonfiskowana dlatego, gdyż była napisana życzliwie, co mogłoby wywołać wrażenie ironii (Wesołość). Drugi wypadek jest następujący. Przez urzędników Komisariatu Rządu została skonfiskowana wzmianka, omawiająca fragment konfliktu japońsko-chińskiego. Nie sądzę, aby rzeczą Komisariatu Rządu była interwencja w sprawach polityki zagranicznej w ogóle, a w sprawach konfliktu wojennego japońsko-chińskiego w szczególności. Lepiej by było, gdyby urzędnicy Komisariatu Rządu zajęli się czym innym, jak np. oczyszczaniem środowiska od metów ulicznych, w którym to kierunku posiadają dyrektywy p. Komisarza Rządu”.

Pos. Walewski podkreśla następnie, że aparat informacyjny rządowy nie działa należycie. Prasa polska nie otrzymuje informacji we właściwym czasie i nie otrzymuje odpowiedniego naświetlenia. Zwraca się do p. Premiera o nawiązanie ściślejszego kontaktu organów państwowych z prasą. Prasa będzie miała wtenczas ściśle źródłowe informacje, a prasa zagraniczna zaprzestanie podawania nonsensowych plotek o jakichś nocach św. Bartłomieja.

„Nie wiem, czy ustawa prasowa będzie wniesiona na bieżące sesje parlamentarną. Jak najszybsze uchwalenie ustawy jest nad wyraz pożądane z wielu względów. Najgorsza usta-

wa prasowa będzie lepsza, niż to bezholowie, jakie teraz panuje”.

(Przypisek red. „Biuletynu”. W tym ostatnim zdaniu poseł Walewski odbiega od intencji organizacji dziennikarskich. Jedyną ustawą prasową jest niewątpliwie pożądana; jednakże ustawa „najgorsza” stanu rzeczy nie polepszy, powiększy tylko liczbę ustaw złych).

OCHRONA POSŁÓW

Sprawę praktyk cenzuralnych poruszył również na tymże posiedzeniu komisji budżetowej pos. Wagner. Stwierdza, że w sprawie polityki cenzury zachodzi często rozbieżność pomiędzy władzami administracyjnymi i sądami. Wypowiada się za jak najszybszym wydaniem ustawy prasowej. Poza tym pos. Wagner dorzuca swoje specjalne życzenie, a mianowicie domaga się, aby posłowie byli z urzędu bronieni przez prokuratora przed napaściami prasowymi.

„Gdy w związku z napaściami prasowymi — mówi pos. Wagner — poseł wnosi sprawę do sądu, to prokurator działa tylko z oskarżenia prywatnego. Jestem zdania, że poseł pełni służbę publiczną i w takich wypadkach, z wyłączeniem spraw prywatnych, prokurator winien wkroczać z urzędu. Prosiłbym p. premiera o rozważenie tej kwestii.

P. premier Składkowski: Ja to zbadam i jeżeli są w tym kierunku możliwości, to na pewno postaram się tę sprawę załatwić”.

OŚWIADCZENIE P. PREMIERA SŁAWOJ-SKŁADKOWSKIEGO

Dyskusję nad budżetem Prezydium Rady Ministrów zakończył swym przemówieniem p. premier Sławoj-Składkowski. Na uwagi pp. posłów w sprawach prasowych oświadczył, co następuje:

„Przede wszystkim chciałbym odpowiedzieć na pytania, dotyczące mojego stosunku do prasy i tego, co się z prasą dzieje. Proszę Wysokiej Komisji! Prasa jest w bardzo ciężkiej sytuacji i my jesteśmy w ciężkiej sytuacji dlatego, że jak koledzy wiedzą i czują, nie przeżywamy najłatwiejszego okresu w życiu Polski w tej chwili. Tworzą się nowe organizacje społeczne i polityczne, tworzą się nowe rzeczy, które muszą powodować szereg tarć. Stąd szereg plotek, stąd szereg nieudomowień i szereg rzeczy, o których albo pisać można albo nie. Aby kolegom przedstawić, jak się na tę sprawę zapatruje, pozwolę koledzy, że odczytam im okólnik do władz, który wydałem po pobycie u mnie pp. przedstawicieli prasy, przy czym proszę pana prezesa, aby był łaskaw uznać ten okólnik za poufny”.

Przewodniczący komisji przychylił się do życzenia p. Premiera, okólnik odczytany przez p. Premiera uznał za poufny, wobec czego nie pomieszczono go w dziurku posiedzenia komisji budżetowej z dn. 21 grudnia 1937 r.

INFORMACJE RÓŻNE

STYPENDIA DZIENNIKARSKIE

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przyznało stypendia dziennikarskie na wyjazd za granicę w okresie 1937/38, wybierając z listy kandydatów na stypendystów przedstawioną przez Zarząd Główny Związku Dziennikarzy RP kol. kol. dr Wacława Kubackiego, członka Syndykatu Dziennikarzy Województwa Kieleckiego, współpracownika „Gazety Polskiej” i „Wiadomości Literackich”, oraz mgra Tadeusza Cieszewskiego, członka Syndykatu Dziennikarzy Wileńskich, współpracownika „Słowa”.

ULGI DZIENNIKARSKIE NA KOLEJACH ZAGRANICZNYCH

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zakomunikowało Związkowi Dziennikarzy RP, że dyrekcja kolei holenderskich, z inicjatywy Holenderskiego Związku Dziennikarzy, przyznała dziennikarzom cudzoziemskim przejeżdżającym do Holandii w sprawach zawodowych 50 proc. zniżki na kolejach w Holandii.

Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy (FIJ) nadesłała Wydziałowi Wykonawczemu ZDRP zestawienie ulg kolejowych dla dziennikarzy zagranicznych w krajach, których organizacje dziennikarskie należą do FIJ.

Zestawienie to przedstawia się, jak następuje:

A u s t r i a — ulga 50% lub ulga 33% od taryfy klasy III z prawem zajęcia miejsca w klasie II; **B e l g i a** — ulga 75% od taryfy kolejowych i okrętowych; **B u i g a r i a** — ulga 50%; **D a n i a** — ulga 50%; **E s t o n i a** — przejazd bezpłatny; **F i n l a n d i a** — przejazd bezpłatny; **F r a n c j a** — ulga 50%; **G r e c j a** — przejazd bezpłatny; **H o l a n d i a** — ulga 50%; **L i t w a** — przejazd bezpłatny (nie udzielany dziennikarzom polskim); **E o t w a** — przejazd bezpłatny; **P o l s k a** — ulga 80%; **R u m u n i a** — przejazd bezpłatny; **S z w a j c a r i a** — ulga 50%; **W e g r y** — przejazd bezpłatny.

Podania o przyznanie ulg kolejowych w państwach, z którymi ZDRP zawarł układy o porozumieniu prasowym, a mianowicie w Bułgarii, Estonii, Ekwitwie, Rumunii i Jugosławii (nie należy do FIJ) kierować należy do sekretariatów porozumień prasowych przy sekretariacie ZDRP (Warszawa, gmach Sejmu).

Podania o ulgi na kolejach francuskich kierować należy do Sekretariatu FIJ, Paris, 4-6 rue Montpensier, Palais Royal.

Podania o ulgi kolejowe w pozostałych krajach należy kierować do odpowiednich poselstw w Warszawie, podając numer karty międzynarodowej FIJ, którą wydaje sekretariat ZDRP.

Wydział Wykonawczy ZDRP przypomina, że jedyną legitymacją, uznawaną przez władze kolejowe wymienionych powyżej państw, jest karta międzynarodowa FIJ.

LEGITYMACJE CZŁONKOWSKIE

Prezydium Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich zakomunikowano, iż niektórzy członkowie SDW odstępują do użytku legitymacje członkowskie osobom niezsyndykalizowanym. Prezydium Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich przypomina, iż w myśl obowiązujących uchwał Walnych Zgromadzeń świadczona przysługująca członkom Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich nie mogą być przelewane na rzecz osób trzecich. Przelewanie takich świadczeń, w szczególności zaś wypożyczanie komukolwiek legitymacji członkowskiej pociąga za sobą usunięcie z grona członków Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich.

UNIEWAŻNIENIE ODZNAKI DZIENNIKARSKIEJ

Zagubiono odznakę dziennikarską nr 4, wydaną członkowi SDW Józefowi Wasowskiemu. Zagubioną odznakę unieważnia się. Prezydium SDW jednocześnie przypomina, że odznaka jest ważna tylko przy równoczesnym posiadaniu legitymacji członkowskiej.

Z ŻYCIA ORGANIZACJI DZIENNIKARSKICH

Klub Sprawozdawców Samorządowych zgodnie z uchwałą Walnego Zgromadzenia zorganizował cykl referatów na tematy samorządowe, specjalnie zaś na temat żywotnych potrzeb Warszawy.

Pierwszy odczyt wygłosił w dn. 3 b. m. prez. Starzyński na temat zagadnień urbanistycznych Warszawy.

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

Dnia 7 grudnia 1937 r. zmarł w Warszawie śp. Karol Hoffman, członek Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich.

W Bydgoszczy d. 10 grudnia 1937 r. zmarł śp. Edmund Biłgoński, długoletni członek Syndykatu Dziennikarzy Pomorskich, b. członek Zarządu Głównego ZDRP, b. poseł na Sejm.

Dnia 23 stycznia 1933 r. zmarł śp. Bolesław Koskowski, b. prezes Związku Dziennikarzy RP, długoletni członek SDW, naczelny publicysta „Kurierza Warszawskiego”.

Dnia 25 stycznia odbyło się posiedzenie Wydziału Wykonawczego Związku Dziennikarzy RP w obecności prezydium Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich i Klubu Sprawozdawców Parlamentarnych celem uczczenia pamięci śp. Bolesława Koskowskiego. Po przemówieniu prezosa red. M. ścieżyńskiego zebrani uczcili pamięć Zmarłego przez chwilę milczenia.



Redakcja „Biuletynu” mieści się w lokalu Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich, ul. Wileńska — gmach Sejmu, Tel. 9-81-81.

Wydawca w imieniu Syndykatu Dziennikarzy Warszawskich: **WŁADYSŁAW ZYGLARSKI**

Redaktor odpowiedzialny: **JERZY NOWAKOWSKI**